

Jærnbane spørqsmaalet som det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Mourier Petersen). Han mente i Gaar, at vi vel nu snart kunde siges at have Jærnbauer nok i dette lille Land, eller at vi i alt Fald nu kunde have godt af at puste en Tid. Det mener Befolkningen i det hele sikkert ikke, navnlig Befolkningen i de Egne, som endnu ingen Jærnbauer have faaet, og som have kun en mindre Nytte af de Anlæg, som allerede ere udførte.

Den vil have en Opfattelse, der er meget forskellig fra det ærede Medlems, og den ville heller ikke savne Talsmænd, som i Rigsdagen ville bære dens Anstuelser frem. Vi ville fremdeles blive overbømmede med Jærnbaneanlæg og ogsaa med Jærnbane-forslag, dersom man ikke kommer til en eller anden formaalstjenlig Ordning. Paa hvilken Maade man bedst skal komme dertil, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Der blev i Gaar henvist til det Forslag om Koncessioner, som var fremme i Fjor, og der blev ytret, at det maaske havde været hensigtsmæssigere, om man kunde have ført dette Forslag igennem, der havde sine Fordele fremfor det foreliggende. Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa det. Jeg betragter den Vej, man var inde paa i Fjor, som en ufremkommelig Vej. I alt Fald for Tiden tror jeg, den vil være det, og dette maa, mener jeg, være tilstrækkelig Grund for dem, der ønskede at føre noget praktisk ud af Sagerne, til at forlade den. Om nu den Vej, man er inde paa i Aar, vil vise sig mere fremkommelig, tør jeg ikke paa Forhaand have nogen afgjort Mening om. Jeg kan gerne sige, at for mig stille Udsigterne sig ikke overordentlig lysse. Jeg kan ogsaa gerne sige, at jeg efter de Udtalelser, vi hørte i Gaar — saa velvillige de vare over for Jærnbanebygninger i det hele — snarest er tilbøjelig til at sige, at det ser ud, for Djebliffet i alt Fald, som om alle Sunde ere lukkede. Det er jo imidlertid paa denne Aarstid, Fsen plejer at brydes, saa maaske der ogsaa kan komme en mildere Luftning, der kunde muliggøre, at man kom fri, ogsaa paa dette indetrovne Punkt (Caspersen: Det bliver nok Foraar). . . . Det kan være, ja.

Jeg antager ikke at tage meget fejl, naar jeg betragter det Foredrag, vi hørte i Gaar af det ærede 3dje Medlem for 3die Kreds (Rump), som Udtryk for Flertallets Opfattelse her i Salen. Det ærede Medlem plejer jo at være Ordfører for Jærnbane-sager, og jeg antager, at han ogsaa ved denne Lejlighed nogenlunde har truffet Flertallets Tanker, og dersom jeg skal sammensætte i to Ord eller i alt Fald i to Sætninger, hvad

Resultatet for mig var af det ærede Medlems Foredrag, saa var det dette, at man efter en eventuel Behandling i Udvalget kan vente af se dette Forslag igen i en saadan Stikfælse, at de Jærnbanelinier deri, som ikke allerede ere tilstrækkelig undersøgte, eller om hvilke den højtærede Minister ikke, mens Udvalget arbejder, vil være i Stand til at frembringe tilstrækkelige Oplysninger, ere strøgne af Forslaget. Og det andet, som ikke blot det ærede Medlem udtalte, men som jo fandt tilstrækkelig Bekræftelse baade af den højtærede Minister og ogsaa af det ærede Medlem for 9de Kreds, var dette, at vi ville paa Forslaget saa at se den gamle bekendte Laaneparagraf. Hvad nu det første Punkt angaar, saa anser jeg det i og for sig ikke for at være nødvendigt at foretage en saa stor Udrensning som den, det ærede Medlem antydede. Selv om der ikke for adskillige Baners Bedkommende vilde komme til at foreligge Undersøgelser, Oplysninger og Beregninger af det Omfang, som er sædvanligt, naar et Jærnbane-forslag foreligger for Rigsdagen, saa tror jeg dog ikke, at det vil være vanskeligt for Landstinget at danne sig et nogenlunde paalideligt Støn over, hvorvidt den paagældende Bane overhovedet er berettiget eller ej; saadant vil man i Reglen kunne se ved et Blik paa Kortet, og naar man saa tager Hensyn til, at Banen naturligvis ikke i uberettiget Grad maa gribe ind paa andres Omraader, gribe ind i andres Interesser, hverken Stats- eller Købstads- eller andre Interesser, saa skønner jeg egentlig ikke, at der i og for sig er noget i Bejen for at tage Bane-forslaget med og lade det hero paa, om paagældende Egn er i Stand til at staffe de Midler, som ere nødvendige for, at den paagældende Bane kan komme til Udførelse. — Jeg kan ikke andet end lægge meget betydelig Vægt paa den Paragraf i Forslaget, som omhandler Midlernes Tilvejebringelse. De Vilkaar, som der stilles de paagældende Egne, ere, forekommer det mig, ingenlunde lette, og man kan være overbevist om, at naar Egnen skal staffe Halvdelen af den Sum, som Anlægget med Ekspropriationen koster, saa vil en Bane, der i og for sig ingen Betingelser har for at kunne trives og gøre den tilsigtede Nytte, meget vanskeligt komme til Verden. Naa, hvor langt man vil gaa i at stryge af de optagne Linier, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, og det kan jeg jo heller ikke sige noget bestemt om. Jeg vil kun sige, at det, at man stryge lidt hist og her, vil jeg ikke anse for at være nogen uoverstigelig Hindring for, at Lovforslaget kan komme igennem. Den